

Kapitola první

Zima toho roku přišla brzy. Mělo mě to trknout.

Večerním šerem prolétla sněhová koule a přistála na rtech mé učednice. Protože v ten okamžik odříkávala zaklínadlo, měla náhle plná ústa ledového sněhu – což pro ni mohl být mnohem otřesnější zážitek než pro většinu lidí vzhledem k tomu, kolik kovových piercingů se v ten okamžik dostalo do přímého kontaktu se sněhem.

Molly Carpenterová začala prskat a plivat sních a děti kolem se řehaly na celé kolo. Vysoká, blond a urostlá, v silné zimní bundě, vypadala na sněhu naprosto přirozeně. Nos a tváře jí červenalý zimou.

„Soustřeď se, Molly!“ houkl jsem. Dával jsem si pozor, abych se nesmál. „Musíš se pořádně soustředit! Znovu!“

Děti, její mladší bratři a sestry, začaly okamžitě vyrábět novou municí. Dvorek za domem Carpenterů byl už vzhůru nohama od večerní sněhové bitvy a necelých deset metrů od sebe stály dvě nízké „pevnostní“ zdi ze sněhu. Molly stála mezi nimi, klepala se a střelila po mně netrpkým pohledem.

„Tohle přece není žádný skutečný výcvik,“ řekla hlasem rozechvělým zimou. „Děláte to pro své vlastní zvrácené potěšení, Harry.“

Usmál jsem se na ni a vzal jsem čerstvou kouli od malé Hope, která se zjevně pasovala na mého panoše. „Nesmysl. Tohle je skvělý výcvik. Myslelas, že začneš tím, že budeš odrážet kulky?“

Molly si mě zlostně změřila. Pak se zhluboka nadechla, znovu sklonila hlavu a natáhla před sebe levou ruku s roztaženými prsty. Znovu začala mumlat a já cítil jemný tok energie, když z okolní magie začala spřádat téměř hmatatelnou bariéru, štít, který povstal mezi ní a nachystanou lavinou sněhových koulí.

„Připravit!“ vykřikl jsem. „Zamířit!“

Všichni včetně mě hodili ještě dřív, než jsem se dostal ke slovu zamířit. Sněhové koule letěly vzduchem. Svoji střelu vypustili všichni, od nejstaršího sedmnáctiletého Daniela po nejmladšího Harryho, který sice ještě neměl dost síly, aby pořádně hodil, ale to mu nebránilo dělat takové koule, že je sotva uzvedl.

Sněhové koule zabušily na štít mé učednice. První dvě se ve zlomku vteřiny proměnily v obláčky jemného prachu, ostatní ale prorazily Mollyinu obranu a ona dostala zásah několika kilogramy sněhu. Malý Harry přiběhl k ní a oběma rukama hodil posední kouli. Výskal radostí, když se jí koule, velká jako bochník chleba, rozplácla na bříše.

„Pal!“ štěkl jsem opožděně.

Molly si kecla na zadek, vyprskla trochu sněhu a rozřehtala se. Harry a Hope, nejmladší z dětí, se na ni okamžitě vrhli a od té chvíle se lekce v obranné magii zvrhla v tradiční hru Carpenterových dětí, kdo nacpe tomu druhému víc sněhu za límec. S úsměvem jsem je pozoroval a za okamžik jsem si všiml, že vedle mě stojí jejich matka.

Molly se podobá Charity Carpenterové, po níž zdělila barvu vlasů a postavu. Charity a já se málokdy vídáme tváří v tvář, vlastně téměř nikdy jsme se neviděli tváří v tvář, ale dnes se usmívala nad dováděním dětí.

„Dobrý večer, pane Dresdene,“ řekla polohlasem.

„Charity,“ opáčil jsem přívětivě. „Tohle tu míváte často?“

„Skoro vždycky, když poprvé pořádně nasněží. Ale obvykle je to blíž Vánocům než Halloweenu.“

Díval jsem se, jak dovádějí. Přestože Molly v mnoha významech rychle vyrůstala, tady na dvoře se s lehkostí vracela do dětství a mě to těšilo.

Vycítil jsem Charitin nezvykle upřený pohled. Otočil jsem se k ní a tázavě povytáhl obočí.

„Vy jste se nikdy s rodinou nekouloval, vidíte?“ zeptala se tichým hlasem.

Zavrtěl jsem hlavou a znovu jsem se zadíval na děti. „Neměl jsem rodinu, se kterou bych se kouloval. Občas to zkoušely děti ve škole, ale učitelé to zakazovali. A spousta dětí se koulovala, protože chtěly ublížit, ne aby byla legrace. To nebylo ono.“

Charity přikývla a podívala se zpět na děti. „Jak pokračuje její výcvik?“

„Myslím, že dobře. Má úplně jiný druh nadání než já. A nikdy z ní nebude dobrá bojová čarodějka.“

Charity se zamračila. „Proč to říkáte? Myslíte si, že není dost silná?“

„Síla s tím nemá nic společného. Ale nehodí se na to kvůli svým největším nadáním.“

„Nerozumím.“

„Je dobrá v křehkých, delikátních záležitostech. Má neobvyčejnou schopnost ovládat jemnou, citlivou magii a ta schopnost neustále roste. Ale kvůli stejné citlivosti obtížně zvládá psychické vypětí skutečného boje. Také proto má potíže s velkými, hmotnými věcmi.“

„Jako třeba se zastavením sněhových koulí?“

„Sněhové koule jsou na výcvik dobré. Jediné, co může dojít újmy, je její hrdost.“

Charity zachmuřeně přikývla. „Ale vy jste se neučil na sněhových koulích, vidíte?“

Vzpomínka na moji první lekci se štítem u Justina Du-Morne nepatřila mezi ty romantické. „Byly to basebalové míčky.“

„Dobrý bože,“ vydechla Charity a zavrtěla hlavou. „Kolik vám bylo?“

„Třináct.“ Pokrčil jsem rameny. „Bolest je dobrá motivace. Učil jsem se rychle.“

„Ale moji dceru se nesnažíte učit stejným způsobem.“

„Není spěch.“

Děti přestaly křičet a něco si mezi sebou tajně šeptaly. Mrkl jsem na Charity. Podívala se z dětí na mě a rozhodně se bavila. Neuběhlo ani pět vteřin a Molly vykřikla: „Ted!“ Do vzduchu vylétla sprcha sněhových koulí.

Zdvihl jsem levou ruku, soustředil vůli a svoji magii a dal jí tvar velkého disku. Tenhle štít by sice nezastavil kulky ani dobře hozený basebalový míček, ale na sněhové koule byl akorát. Rozlétly se na obláčky prašanu a samotný štít při tom namodrale pableskoval jako kruh se středem mezi roztaženými prsty mé levé ruky.

Děti zklamaně vykřikly a rozesmály se. „Ha!“ vykřikl jsem a triumfálně pozdvihl sevřenou pěst.

Charity se nenápadně přesunula za mě a nacpala mi za límec dvě hrsti sněhu.

Zaječel jsem, když se mi mráz zahryzl do zad, a začal jsem se vytřepávat a poskakovat, abych dostal sníh z oblečení. Děti povzbuzovaly svoji matku hurónským řevem a začaly házet koule, na co je napadlo. Při všem tom vzrušení a rozvernosti jsem si nevšiml, že jsme napadeni. Až když zhasla světla.

Celý blok se propadl do tmy – světla na dvorku za domem Carpenterových, světla v okolních domech, pouliční osvětlení, to všechno naráz zhaslo. Od sněhu se odrážela jen tajemná, nezemská záře. Stíny zívaly z míst, kde

předtím žádné nebyly, a do nosu mě udeřil zápach něčeho, co bylo cítit jako skunk naložený do sudu shnilých vajec.

Vytrhl jsem plamennou hůl ze závěsu na vnitřní straně kabátu a řekl jsem Charity: „Odvedte je dovnitř.“

„Poplach,“ řekla Charity mnohem klidnějším hlasem než já. „Všichni do úkrytu, jak jsme se to učili.“

Sotva se děti daly do pohybu, přihnala se sněhem tři stvoření, která jsem v životě neviděl. Čas se zpomalil vlivem adrenalinu vyplaveného do krve a já měl pocit, že mám tak půl hodiny na to, abych si je v klidu prohlédl.

Stvoření nebyla nijak zvlášť vysoká, možná tak sto sedmdesát centimetrů, ale byla pokrytá bílou srstí a pořádnými svaly. Všechna měla kozlí hlavy, ale rohy nebyly zahnuté dozadu, ale vytočené dopředu jako u býků. Nohy s obrácenými koleny měla zakončené kopyty a namísto běhu se pohybovala skákáním z nohy na nohu. Navíc vypadala líp než Chicago Bull, což znamenalo, že mám co činit s něčím s nadpřirozenou silou.

Ale když se nad tím zamyslím, nevzpomínám si, kdy naposledy jsem měl co do činění s něčím, co nemělo nadpřirozenou sílu, což je jedna z nevýhod čarodějnického povolání. Chci tím říct, že některé věci jsou samozřejmě silnější než jiné, ale mé lebce je v podstatě jedno, jestli paranormální bouchač zvedne lokomotivu, nebo jen žongluje s ledničkami.

Namířil jsem plamennou hůl na první cosi, když vedle mě s měkkým žuchnutím dopadl kus sněhu.

Udělal jsem kotrmelec, vyskočil na nohy a sklouzl stranou. Jen o chlup jsem se tak vyhnul útoku čtvrtého čehosi, co na mě skočilo z domku na stromě, který tam svým dětem postavil Michael. Zasyčelo to a zapraskalo.

Nemohl jsem s tím zákeřníkem ztrácet čas. Zdvihl jsem hůl, jejíž konec šarlatově žhnul, uvolnil jsem vůli a zavrčel: „Fuego!“

Z plamenné hole vytrysklo ohnivé kopí silné jako ruka v zápěstí a spálilo horní polovinu těla stvoření na kus zčernalého masa. Přebytečné teplo proměnilo okolní sníh v oblak přehřáté páry. Soudě podle náradí mezi jeho nohama mu pára způsobila větší bolest než samotný plamen.

Cosi padlo na zem a já jsem jen doufal, že nehraje mrtvého brouka, protože Carpenterovic děti začaly ječet.

Rychle jsem se otočil, připravil jsem si hůl, ale nemohl jsem hned vypálit. Jedno z chlupatých stvoření se hnalo za Danielem, nejstarším z Mollyiných bratrů. Měl už docela sílu, zatínal prsty do límců Harryho a Hope, nejmenších dětí, a utíkal s nimi jako portýr s kufry.

Když doběhl ke dveřím, byla ta stvůra se skloněnými rohy sotva tři metry za ním. Daniel prolétl dveřmi, kopcancem je za sebou zavřel a stvůra do nich v plné rychlosti udeřila hlavou.

Netušil jsem, že si Michael, stejně jako já, nechal v domě namontovat dveře vyztužené ocelí. Dřevěné dveře by pro nestvůru zřejmě nebyly žádnou překážkou, v těch ocelových ale její hlava nechala jen třiceticentimetrovou prohlubeň.

Odskočila a chraplavě zařičela bolestí. Z jejích rohů se valil dým, potácivě couvala a plácala do nich tříprstými drápatými končetinami. Jen málo věcí takhle reagovalo na styk s železem.

Zbývající dvě cosi se rozdělila. Jedno pronásledovalo Charity, která nesla malou Amandu a o překot utíkala k dílně, na kterou Michael přeměnil volně stojící garáž. Druhé vyrazilo za Molly, která před sebou hnala Alicii a Matthewa.

Nebyl čas pomoci oběma skupinám, ani rozebírat morální dilema obtížné volby.

Namířil jsem hůl na bestii pronásledující Charity. Plamen ji zasáhl do kříže a podrazil nohy. Odhodilo ji to stranou na stěnu dílny a Charity stačila i s dcerou proběhnout dovnitř.

Otočil jsem plamennou hůl na druhou příšeru, i když jsem věděl, že to bude pozdě. Příšera sklonila rohy a bude u Molly a jejích sourozenců dřív, než stihnu vypálit.

„Molly!“

Moje učednice popadla Alicii a Matthewa za ruku, vydechla nějaké slovo a všichni tři v ten okamžik zmizeli.

Příšera prolétla místem, kde ještě před vteřinou byli. Něco, co jsem ale neviděl, ji udeřilo do kopyta a vyvedlo z rovnováhy. V plné rychlosti se otočila a rozhazovala kolem sebe sněh. Zmocnila se mě náhlá euforie a pýcha. Ten zelenáč sice nedokázal vytvořit použitelný štít, ale závoje sekala jakoby mimochodem. A dokázala se soustředit a neztrácela rozvahu.

Příšera zpomalila, kývala hlavou sem a tam a pak si všimla stop neviditelných nohou mířících k domu. Vyдалa další nadpřirozený skřek a vydala se po nich. Neodvažoval jsem se vypálit, protože byla v jedné linii s domem Carpenterů. Zdvihl jsem tedy pravou ruku, silou vůle jsem aktivoval jeden ze třívrstvých prstenů a vyslal jsem na to cosi výron surové energie.

Neviditelná energie je zasáhla do kolen a podrazila tomu nohy takovou silou, že se to zhroutilo do sněhu. Stopy ve sněhu spěchaly okolo k předním dveřím domu. Molly si zřejmě uvědomila, že bezpečností dveře možná nepůjdou kvůli poškození otevřít. Znovu jsem pocítil hrdost.

Ale ta rychle pominula, když mě to cosi, co za mými zády hrálo mrtvého brouka, napálilo do kříže jako sírou a zkaženými vejci poháněná lokomotiva.

Tvrký úder rohů bolet jako čert, ale ochranná magie mého dlouhého koženého pláště zabránila, aby mě probodly. Náraz mi vyrazil dech, hlava mi odlétla dozadu a já jsem padl do sněhu. Vteřinu jsem byl naprosto zmatený a pak jsem zjistil, že to stojí nade mnou a sápe se mi na zátylek. Vtáhl jsem hlavu mezi ramena a překulil jsem se, ale jen proto, abych dostal kopytem do nosu. Kromě vedlejšího efektu rotujících hvězdiček to taky příšerně bolelo.

Snažil jsem se dostat pryč, ale sotva jsem se hýbal a to cosi po mně šlo.

Charity vyšla z dílny, v levé ruce svírala pořádnou palici s tupým a ostrým koncem a v pravé profesionální nastřelovačku hřebíků.

Když byla tři metry od příšery, zvedla hřebíkovačku, začala mačkat spoušť a přitom stále šla. Dělal to puf-puf-puf a už tak popálená nestvůra vřeštěla bolestí. Vyskočila do vzduchu, několikrát se zatočila, padla na zem a tloukla sebou ve sněhu. Viděl jsem, že jí ze zad trčí dlouhé hřebíky a z ran stoupal kouř a krvácely zelenomodrým plamenem.

Chtěla utéct, ale podařilo se mi podrazit jí kopyta dřív, než se pořádně postavila na nohy.

Charity s divokým výkřikem máchla palicí nad hlavou a rozfala tomu čemusi lebku. Vytryskla zelenavá hmota a další zelenomodré plameny, než sebou nestvůra naposledy trhla. Její tělo začal stravovat tajuplný plamen.

Vstal jsem a plamennou hůl stále držel v ruce. Zbývající bestie byly sice raněné, ale stále se dokázaly hýbat. Jejich žluté oči s kosočtverečnými zornicemi plály nenávisť a hladem.

Odhodil jsem plamennou hůl a popadl plechové hrablo na sněh, které leželo u jedné ze sněhových pevností. Charity pozvedla nastřelovačku hřebíků a zamířili jsme k nestvůrám.

Ať ty nestvůry byly cokoli, rozhodně se jim nechtělo bojovat se smrtelníky ozbrojenými chladným železem. Obě se otřásly zároveň, jako kdyby tvořily jedinou bytost, otočily se a odskákaly do tmy.

Stál jsem tam, lapal po dechu a rozhlížel se kolem. Každou chvíli jsem vyplivl trochu krve. Měl jsem pocit, že do nosu mi někdo vlepil žhavé uhlíky. Krkem se mi propalovaly stříbrné drátky bolesti hyperflexe z té rány do zad a kříž jsem cítil jako jednu velikou modřinu.

„Jste v pořádku?“ zeptala se mě Charity.

„Nadpřirození,“ zamumlal jsem. „Proč nadpřirození?“

Kapitola druhá

„Je zlomený,“ řekla Charity.

„Myslíte?“ opáčil jsem. Lehce se dotýkala mého nosu a rozhodně to nebylo nijak příjemné, ale během prohlídky jsem nehnul ani brvou. Chlapi to tak dělají.

„Hlavně že není vybočený,“ řekl Michael a okopával si sních z bot. „Rovnáání nosu patří mezi věci, na které se nezapomíná.“

„Našels něco?“ zeptal jsem se ho.

Přikývl a opřel meč v pochvě do rohu. Michael je urostlý, jen o pár centimetrů menší než já, ale mnohem svalnatější. Má lehce prokvetlé černé vlasy a krátkou bradku. Oblečený byl do džínsů, těžkých bot a modrobílé flanelové košile. „Ta mršina tam stále leží. Je skoro celá spálená, ale nerozplynula se.“

„Jo,“ přitakal jsem. „Nadpřirození nepatří tak úplně do duchovního světa. Necháávají po sobě mrtvolý.“

Michael zabručel. „Kromě toho tam byly ještě stopy, ale to je všechno. Žádná známka, že by se tu ti kozlové ještě potloukali.“ Podíval se do jídelny, kde děti u stolu vzrušeně mluvily a hltaly pizzu, kterou byl Michael v době přepadení někde koupit. „Sousedí si myslí, že ta světelná podívaná byla od vybuchlého transformátoru.“

„To je přijatelné vysvětlení.“

„Děkuji Bohu, že se nikomu nic nestalo,“ řekl. Od něho to nebyla jen fráze. Myslel to doslova. Protože byl oddaným katolíkem a zřejmě také proto, že nosil svatý meč, do

jehož jílce byl zakován jeden hřeb z Kříže. Otřásl se a krátce se na mě usmál. „A samozřejmě tobě, Harry.“

„Poděkuj Danielovi, Molly a Charity,“ opáčil jsem. „Já jsem tu návštěvu jen trochu zaměstnal. Tvoje rodina dostala ty nejmenší do bezpečí. „A největší nakládačku jim dala Charity.“

Michael tázavě povytáhl obočí a podíval se na svoji ženu. „I tohle je její práce?“

Charity zrudla. Rychle posbírala zakrvácené kousky plátna a obvazů a odnesla je spálit do krbu v obýváku. Při mém povolání není dobré nechávat povalovat vzorky krve, nehtů nebo vlasů tak, aby je mohl kdokoli najít. Zatímco byla pryč, stručně jsem Michaelovi popsal průběh boje.

„Mojí nastřelovačkou?“ zašklebil se, když se Charity vrátila do kuchyně. „Jak jsi věděla, že jsou to nadpřirození?“

„Nevěděla jsem to. Prostě jsem popadla, co bylo po ruce.“

„Měli jsme štěstí,“ řekl jsem.

Michael povytáhl obočí.

Ušklíbl jsem se na něho. „Ne každá dobrá věc, která se přihodí, je boží zásah, Michaeli.“

„To je pravda. Ale raději za tím vidím Jeho, pokud nemám dobrý důvod věřit v něco jiného. Připadá mi to mnohem zdvořilejší.“

Charity se postavila vedle svého manžela. Přestože se usmívali a hovořili o přepadení lehkým tónem, všiml jsem si, že se pevně drží za ruce a Charity každou chvíli zabloudí pohledem k dětem, jako kdyby se chtěla ujistit, že tam stále jsou a jsou v bezpečí.

Najednou jsem si připadal jako vetřelec.

„Tak jo,“ řekl jsem a zvedl jsem se. „Vypadá to, že mám nějakou novou práci.“

Michael přikývl. „Znáš důvod toho útoku?“

„To je právě ta práce.“ Při oblékání kabátu jsem se šklebil bolestí, protože jsem musel pohnout ztuhlým krkem. „Myslím, že šli po mně. Útok na děti měl odvrátit pozornost, aby mě ten třetí mohl vzít zezadu.“

„Jste si jistý?“ zeptala se Charity polohlasem.

„Ne. Je možné, že mají stále ještě vztek kvůli té záležitosti v Arctis Toru.“

Charity přimhouřila oči. Arctis Tor je srdce Zimního dvora, pevnost a svatyně nejsvětější samotné královny Mab. Jeden odporný patron ze Zimy kdysi unesl Molly a já a Charity jsme, s drobnou pomocí, ztekli věž a silou Molly osvobodili. Neobešlo se to bez obrovského rambajzu a podařilo se nám při tom nakrknout celou hordu zlovolných nadpřirozených.

„Pro všechny případy mějte oči otevřené,“ řekl jsem jí. „A řekněte Molly, že chci, aby tady nějaký čas zůstala.“

Michael se na mě úkosem podíval. „Abychom ji chránili?“

„Ne, myslím, že vy budete potřebovat její ochranu.“

Michael překvapeně zamrkal. Charity nakrčila čelo, ale nic neřekla.

Pokývl jsem jim a odešel. Molly se poslední dobou už nestavěla proti všemu, co jsem jí řekl, býval to u ní reflex, ale tohle byl nejlepší způsob, jak se s ní nedohadovat.

Zavřel jsem dveře domu a nechal za sebou vůni pizzy a vzrušené štěbetání dětí.

Listopadová noc byla tichá a velice chladná.

Potlačil jsem třas a spěchal k autu, otlučenému volkswagenu Brouk, který měl původně modrý lak, ale teď se honosil směsí červené, modré, zelené, žluté a nejnověji šedé základovky na kapotě motoru, kterou někde sehnal můj automechanik. Nějaký neznámý šprýmař, který se asi

---

moc dívá na filmy od Disneyho, mi na kapotu motoru nasprejoval kruh a v něm číslo 53, ale auto se jmenuje Modrý brouk a tak to také zůstane.

Sedl jsem si dovnitř a chvíli pozoroval teplé, zlatavé světlo, které se linulo z domu.

Pak jsem nastartoval a vyrazil k domovu.

Kapitola třetí

„A jsi si jistý, že to byli nadpřirození?“ zeptal se Bob lebka.

Zamračil jsem se. „Kterým tvorům při styku s železem a ocelí vzplane krev, Bobe? Myslím, že poznám, když mi nadpřirozený zlomí nos.“

Byl jsem dole v laboratoři, do níž se z obývacího mého suterénního bytu schází padacími dveřmi a po skládacích dřevěných schůdkách. Je to v podstatě betonová místnost dost hluboko pod penzionem, v němž je můj byt, aby v ní stále bylo chladno. V létě je to fajn. V zimě už zas tak ne.

Laboratoř sestává z dlouhého stolu uprostřed a podél tří stěn se táhnou stoly a ponky. Kolem prostředního stolu tak zůstává úzká ulička. Ponky jsou plné magického náčiní a náradí a na stěny nad ně jsem zavěsil takové ty drátěné poličky, které dostanete za pár šupů ve Wal-Martu. Na poličkách mám spoustu různých nádobek a podobných věcí, od olovem vyložené krabičky po jutové pytle, od Tupperware po kožený váček vyrobený, fakt nekecám, z šourku opravdového lva.

Byl to dárek. Víc se neptejte.

Místnost osvětlovaly svíčky a jejich světlo se odráželo od miniaturních cínových budov na prostředním stole. Byl to model Chicaga. Sněhl jsem dolů psací stůl pro Molly – víc místa jsem nemohl postrádat – a její poznámky a rozrůstající se sbírka náčiní zůstávaly i v tom malém prostoru pečlivě urovnané.

„No jo, vypadá to, jako kdyby ti někdo vyčítal Arctis Tor,“ řekl Bob. Lebka, jejíž oční důlky hořely tlumeným oranžovým světlem, jako když za rohem hoří svíčka, spočívala na vlastní policiče na jinak holé stěně. Na policiče vedle lebky bylo poházeno půl tuctu milostných románů. Sedmý spadl na zem a zakrýval část stříbrného vyvolávacího kruhu, který jsem si tam udělal. „Nadpřirození nikdy nezapomínají, šéfe.“

Zavrtěl jsem hlavou, sebral spadlou knihu a položil jsem ji zpátky na polici. „Slyšels někdy o podobných potvorách?“

„Moje vědomosti o nadpřirozených hájemstvích jsou omezeny především na Zimu,“ odpověděl Bob. „Na něco podobného těmhle chasníkům jsem ještě nenarazil.“

„Proč by na mě měli být naštvaní kvůli bitvě u Arctis Toru, Bobe? Ztraceně, vždyť jsme to ani nebyli my, kdo zaútočil na srdce Zimy. My jsme tam přišli až potom a poprali se s nějakými poskoky Zimy, kteří unesli Molly.“

„Možná si to někdo ze zimních Sidhe objednal jako práci na zakázku. Mohli by to být wyldfae. Je jich víc než čehokoli jiného. Mohli to být satyrové.“ Světlo v očních důlcích se rozjasnilo. „Viděls nějaké nymfy? Kde jsou satyrové, musí být poblíž jedna nebo dvě nymfy.“

„Ne, Bobe.“

„Určitě? Nahá, neskutečně krásná dívka dost stará na to, aby se vyznala a dost mladá, aby neměla zábrany?“

„Pamatoval bych si, kdybych tam takovou viděl,“ opáčil jsem.

„Pff,“ ulevil si Bob a světylka v očních důlcích zklamaně zakolísala. „Ty neuděláš nic pořádně, Harry.“

Zamnul jsem si zátylek. Bolest tím nijak nepolevila, ale aspoň jsem se nějak zaměstnal. „Tyhle kozlíky jsem už někde viděl, nebo jsem o nich četl,“ řekl jsem. „Nebo přinejmenším o něčem hodně podobném. Kam jsem založil spisy o blízkých oblastech Neverneveru?“

„Severní stěna, zelená plastová krabice pod ponkem,“ nasměroval mě Bob okamžitě.

„Díky,“ opáčil jsem a vydoloval jsem zpod ponku těžkou krabici. Byla plná povětšinou v kůži vázaných pojednání na rozličná nadpřirozená témata. Kromě jednoho, což byla sbírka komiksů Calvin and Hobbes. Jak se to sem dostalo?

Vybral jsem několik knih a položil je na stůl, kde se na modelu města nacházelo jezero Michigan. Přitáhl jsem si židli a začal listovat.

„Jaký byl ten výlet do Dallasu?“ zeptal se mě Bob.

„Hmm? Aha, prima, prima. Někoho tam sledoval Černý pes.“ Podíval jsem se na mapu Spojených států, nalepenou na silném kartonu, která visela na stěně pod Bobem. Bezmyšlenkovitě jsem z kartonu vytáhl zelený špendlík a zapíchl ho do Dallasu v Texasu. Připojil se tak k tučtu zelených a několika málo červeným, které označovaly plané poplachy. „Spojili se se mnou přes Paranet a já jim ukázal, jak toho Fida dostat z města.“

„Ta podpurná síť, kterou jste s Elaine rozjeli, je vážně fajn,“ řekl Bob. „Učí střevele, jak se spojit, když je chce sežrat velká ryba.“

„Raději to beru jako učení vrabců, jak se spojit, aby společně zahnali jestřáby,“ řekl jsem a vrátil jsem se na židli.

„Každopádně to v dlouhodobém měřítku pro tebe znamená méně nebezpečí a méně práce. Konstruktivní zbabělost. Uznávám, že je to mazané.“ Nasadil melancholický tón. „Slyšel jsem, že v Dallasu mají nejlepší striptýzové kluby na světě, Harry.“

Zpražil jsem Boba pohledem. „Když už mi nepomáháš, tak aspoň neruš.“

„Ach,“ hlesl Bob. „Jasan.“ Román, který jsem položil na polici, se několik vteřin chvěl, pak vyskočil, otočil se a ote-

vřel se na první straně. Lebka se otočila ke knize a oranžové světlo z jejích očních důlků dopadlo na stránky.

Listoval jsem starým textem. Pak druhým. Třetím. K saku, věděl jsem, že v jednom z nich jsem něco viděl nebo četl.

„Strhni z ní šaty!“ vykřikl Bob.

Bob lebka bere paperbackové romány velice vážně. Další stránku otočil tak rychle, že ji natrhl. Bob se ke knihám chová ještě hůř než já.

„No vždyť to říkám!“ zahulákal Bob o několik stran dál.

„Nemohli to být satyrové,“ mumlal jsem si nahlas a snažil se seřadit si myšlenky. Nos mě příšerně bolel a s krkem to nebylo vůbec lepší. Taková bolest vás brzy začne ničit, i když jste čaroděj, kterého už odmala bombardovali balsebalovými míčky. „Satyrové mají lidské obličej. Tyhle potvory je neměly.“

„Kozodlaci?“ navrhl Bob. Otočil stránku a pokračoval ve čtení. Bob je duchem intelektu a řešení mnoha úkolů najednou zvládá lépe než... vlastně kdokoli. „Nebo dlakozy.“

Podrážděně jsem po něm střelil pohledem. „Nemůžu uvěřit, že jsem to slovo vůbec slyšel.“

„Které?“ zeptal se Bob zvesela. „Kozodlaci?“

„Kozodlaci. Jsem si jistý, že bych mohl vést spokojený a bohatý život, i kdybych tohle slovo neslyšel, nebo si nevybavil asociace s ním spojené.“

Bob se zasmál. „Ale no tak, Harry, nebuď takovej fajnovka.“

„Kozodlaci,“ zabručel jsem a pokračoval jsem ve čtení. Když jsem dočetl pátou knihu, šel jsem si pro další dávku. Bob pokřikoval na svoji knihu, povzbuzoval při milostných scénách a rýpal v ostatních, jako kdyby postavy byly živými herci na jevišti.

Kdybych byl bystrý, mohlo mi to o Bobovi prozradit něco důležitého. Koneckonců sám Bob byl v podstatě duchovním

tvorem vytvořeným energií myšlenek. Postavy v knize byly z jistého pohledu v zásadě stejné – nebyly vidět, nebylo možné se jich dotknout. Byly to pouze obrazy ve čtenářově hlavě, konstrukty představitivosti a myšlenek, jimž dala tvar spisovatelova práce a schopnosti a čtenářova fantazie. Svým způsobem rodiče.

Pokládal Bob, když ty knihy četl a představoval si v nich popisované události, postavy za něco jako sourozence? Kolegy? Děti? Mohl by se u bytosti, jako je Bob, vyvinout nějaký druhotný smysl pro rodinu? Bylo to docela možné. Vysvětlovalo by to jeho neutuchající zájem o literaturu, která se zabývá vznikem smrtelné rodiny.

Na druhou stranu se mohl na knižní postavy dívat stejně jako někteří muži na nafukovací panny. Rozhodně jsem to nechtěl vědět.

Naštěstí bystrý nejsem.

Útočníky jsem našel zhruba v polovině osmé knihy včetně obrázků a popisů.

„Do pytle,“ zabručel jsem a opřel jsem se.

„Našels je?“ zeptal se Bob.

„Jo.“ Zvedl jsem knihu, aby viděl na ilustrace. Bylo to mnohem přesnější vyobrazení útočníků než na většině policejních portrétů. „Jestli má ta knížka pravdu, přepadli mě gruffové.“

Bobovi upadla kniha na polici. Zachrčel. „Hm. Říkáš gruffové?“

Zamračil jsem se na něho a on se začal hihňat. Lebka chrastila.

„Gruffové?“ smál se tlumeně.

„Co je?“ ohradil jsem se dotčeně.

„Jako v té dětské říkance o třech kozlících The Three Billy Goats Gruff?“ Lebka se řehkala na celé kolo. „Tvůj zadek si podala dětská říkanka?“

„Neřekl bych, že si podali můj zadek.“

Bob se dusil smíchy a vzhledem k tomu, že neměl žádné plíce, to bylo zřejmě úmyslné. „To proto, že se nevidíš,“ zasípl. „Máš přišerně nateklý nos a dvě modřiny. Vypadáš jako mýval. Co si drží vymknutý zadek.“

„Tys je neviděl v akci. Byli silní a vůbec ne hloupí. A byli čtyři.“

„Jako čtyři jezdci!“ zvolal. „Až na ty drobné rozdíly.“

Zamračil jsem se ještě víc. „Dobře, dobře. Jsem rád, že jsem tě pobavil.“

„Ach, to rozhodně,“ opáčil Bob a hlas se mu třásl smíchem. „Pomoc, pomoc! Billy Gruff!“

Zpražil jsem ho pohledem. „Něco ti uniká, Bobe.“

„Ale nemůže to být taková sranda jako to, co jsem už slyšel. Vsadím se, že všichni Sidhe v Zimě se chechtají.“

„Nechechtají. To je právě ono. Gruffové pracují pro Léto. Jsou něco jako policie královny Titanie.“

Bob se okamžitě přestal smát. „Ach.“

Přikývl jsem. „Po té záležitosti v Arctis Toru bych pochopil, kdyby po mně šel někdo ze Zimy. Nikdy mě nenapadlo, že budu mít tenhle problém s Létem.“

„No, svým způsobem jsi přivodil smrt dcery královny Titanie tisícovkou čepelí,“ poznamenal Bob.

„Jo,“ zabručel jsem. „Ale proč by posílala gorily až teď? To mohla udělat už před lety.“

„Takoví jsou nadpřirození,“ opáčil Bob. „Logika není jejich silnou stránkou.“

„Život by byl tak jednoduchý.“ Klepal jsem prstem do knihy a přemýšlel jsem. „Jsem si jistý, že v tom bude ještě něco víc.“

„Jak vysoko stojí gruffové v hierarchii Léta?“ zeptal se Bob.

„Celkem vysoko. Aspoň jako skupina. Mají pověst zabíjáků trollů. Možná odtud pochází ta dětská rýmovačka.“

„Zabijáci trollů,“ řekl Bob. „Trollové. Jako osobní strážci Mab, jejichž kusy jsi našel rozesté kolem Arctis Toru?“

„Správně. Ale co jsem tam udělal, naštvalo Zimu, ne Léto.“

„Vždycky jsem obdivoval tvoji schopnost naštvat jen jednu stranu.“

Potřásl jsem hlavou. „Ne. Musel jsem udělat něco, co se nějak dotklo Léta.“ Nakrčil jsem čelo. „Nebo pomohlo Zimě. Bobe, víš...“

Začal zvonit telefon. Jednou se Molly málem přizabila, když se po schůdkách hnala zvednout sluchátko, proto jsem ze zásuvky v ložnici natáhl prodlužovák až sem dolů. Staré natahovací hodiny na polici ukazovaly po půlnoci. Nikdo mi nevolá tak pozdě, pokud není nějaký průšvih.

„Nezapomeň, cos mi chtěl,“ řekl Bob.

„To jsem já,“ řekla Murphyová, když jsem zvedl sluchátko. „Potřebuju tě.“

„No ne, seržantko, konečně jsi to přiznala. Už chybí jen romantická hudba.“

„Mluvím vážně.“ Měla unavený, napjatý hlas.

„Kde?“

Dala mi adresu a zavěsili jsme.

Teď už jen zřídkka dostávám práci od Chicagského policejního sboru a mezi tím a mými častými cestami do jiných měst v rámci povinností Strážce jsem si jako detektiv zrovna nohy neušoupal. Můj příjem Strážce Bílé rady sice stačí, abych nebankrotoval, ale můj bankovní účet zvolna vykrvácel do té míry, že jsem si opravdu nemohl dovolit vyhýbat se tučným šekům.

Potřeboval jsem tu práci.

„To byla Murphyová. Služební hovor.“

„Co jiného by to mohlo být, takhle pozdě v noci?“ souhlasil Bob. „Pořádně si hlídej záda, šéfe.“

„Proč mi to říkáš?“ zeptal jsem se a vklouzl jsem do kabátu.

„Nevím, jak moc se vyznáš v dětských rýmovačkách, ale jestli si vzpomínáš, v téhle bylo několik bratrů.“

„Jo, a každý byl větší a drsnější než ten předchozí.“

Vyrazil jsem za Murphyovou.

Kozodlaci. Kristova noho.

Kapitola čtvrtá

Stál jsem tam a sledoval oheň jako všichni ostatní, když mi místní polda přivedl Murphyovou.

„Je načase,“ řekla napjatě. Nadzdvihla policejní pásku a pokynula mi. Na klopě kabátu jsem už měl připnutou malou plastovou placku policejního konzultanta. „Proč ti to trvalo tak dlouho?“

„Na silnicích je třicet čísel sněhu a stále sněží,“ odpověděl jsem.

Vzhlédla ke mně. Karrin Murphyová je nesmírně drobná, a v silné zimní bundě vypadala ještě menší. Velké hebké vločky se jí usazovaly na zlatých vlasech, třpytily se na řasách a oči pod nimi získávaly odstín ledovcové modři. „To tvoje autíčko uvízlo v závěji, co? Co to máš s obličejem?“

Rozhlédl jsem se. „Koulovali jsme se.“

„Zřejmě jsi prohrál,“ zabručela Murphyová.

„Mělas vidět ty ostatní.“

Stáli jsme před malým, čtyřpatrovým domem, který něco poslalo k čertu.

Celé průčelí bylo pryč, jako kdyby je někdo odsekl obrovskou sekerou. Pokud to dovolil hustý závoj prachu, dýmu a sněhu, mohli jste zahlédnout stropy a interiéry prázdných bytů. Uvnitř místy hořelo a plameny v zinním a kouřovém hávu vypadaly neskutečně. Trosky se vyvalily na ulici a poškodily i některé domy na druhé straně. Policejní kordon držel všechny lidi nejméně blok od místa požáru. Všude se válely úlomky cihel, střepy a kusy žele-

za. Vzduch byl štiplavý a páchl kouřem z věcí, které nikdy neměly přijít do ohně.

Navzdory počasí se kolem policejního kordonu shromáždilo několik stovek lidí. Nějaký podnikavec prodával horkou kávu z obrovských termosek a mně nebylo líto vyklopit dolar za polystyrenový kelímek kafe, sušenou smetanu a sáček cukru.

„Je tady spousta požárních aut, ale jen jedna sanitka,“ poznamenal jsem. „A posádka pije kafe, zatímco všichni ostatní se klepou zimou.“ Napil jsem se. „Parchanti.“

„Ten dům nebyl obydlený,“ řekla Murphyová. „Právě ho rekonstruovali.“

„Nikomu se nic nestalo. To je plus.“

Murphyová mi věnovala tajemný pohled. „Souhlasil bys s tím, že tvoje práce bude neoficiální? Per diem?“

Usrkl jsem trochu kávy, abych zakryl úšklebek. Mám raději, když je to aspoň na dva dny. „Počítám, že město zrovna neoplývá penězi na konzultanty, co?“

„Oddělení zvláštního vyšetřování dává stranou peníze na kafe pro případ, že bychom tě někdy potřebovali.“

Tentokrát jsem se ani nesnažil zakrýt úšklebek. Vzít peníze od města je jedna věc. Ale vzít peníze od poldů z Oddělení zvláštního vyšetřování je něco jiného.

Oddělení zvláštního vyšetřování funguje u místní policie jako bazénový filtr. Věci, ke kterým se nehlásí žádné jiné oddělení, spadnou do OZV. Ve valné většině případů jde o hrubou nádeničinu, která se nikomu nechce dělat, takže OZV vyšetřuje všechno od deště žab po zvuky, které vypadají, jako kdyby se rvali psi, až po čupakabru, která z kanálu obtěžuje domácí mazlíčky. Byla to bez legrace všivá práce a v důsledku toho město pohlíželo na OZV jako na útulek pro neschopné. To sice nebyla pravda, ale příslušníci OZV měli obecně některé shodné rysy – byli dost

inteligentní na to, aby si kladli otázky, když něco nedávalo smysl, a měli neomluvitelný nedostatek talentu pro plavbu v temných vodách úřednického zákulisí.

Když seržantka Murphyová ještě byla poručíkem Murphyovou, byla také velitelkou OZV. Byla degradována, protože zmizela na čtyřicet kritických hodin jistého vyšetřování. Sotva mohla nadřízeným říct, že v té době zrovna dobývala ledovou pevnost v přilehlé oblasti Neverneveru. OZV teď velel její starý partner poručík John Stallings a vedl je s hodně ořezaným a pořádně podvázaným rozpočtem.

Proto ten nedostatek výživné práce pro jediného profesionálního čaroděje v Chicagu.

Nemohl jsem si vzít jejich peníze. Rozhodně se v nich neváleli. Ale měli svoji hrdost. Ale ani tak jsem si je nemohl vzít.

„Per diem? Můj bankovní účet je na tom hůř než morální cítění tabákového lobbisty. Uděláme to od hodiny.“

Murphyová na mě chvíli zírala a pak váhavě, ale vděčně přikývla. Hrdost občas nepřeváží praktickou stránku věci.

„Tak o co tady jde. Žhářství?“

Pokrčila rameny. „Nějaký výbuch. Možná nehoda. Možná ne.“

Mlaskl jsem. „No jo, k pravděpodobným nehodám mě voláš v jednom kuse.“

„Pojď.“ Vytáhla z kapsy bundy roušku a nasadila si ji.

Vyndal jsem šátek a omotal jsem si ho kolem úst a nosu. Teď už jsem potřeboval jen kovbojský klobouk a ostruhy. Pracky nahoru, fešáku.

Podívala se na mě, ale pod rouškou jsem z její tváře nedokázal nic vyčíst. Vedla mě k budově přilehlé k polorozbořenému domu. Tam na nás čekal její parták.

Rawlins je statný padesátník lehce přes váhu a měkký asi jako lokomotiva. Nechal si narůst prokvetlou bradku, která ostře kontrastovala s jeho tmavou pokožkou, a přes uniformu si oblékl obnošený zimník.

„Dresdene, rád vás vidím,“ řekl uvolněně.

Potřásl jsem mu rukou. „Co dělá noha?“

„Bolí mě, že asi budete chtít, abych odešel,“ řekl věčně. „Au.“

„Bude pro vás lepší, když to zatlučete,“ řekla Murphyová a založila si ruce na prsou. Bystrý pozorovatel by to mohl brát jako výraz tvrdohlavosti. „Musíte živit rodinu.“

Rawlins si povzdechl. „Jo, jo. Budu na ulici.“ Pokývl mi a odešel. Střelná rána na noze se mu dobře zahojila, ani nekulhal. Měl štěstí. Já taky. To já jsem ho do toho průšvihů dostal.

„Zatlouct?“ zeptal jsem se Murphyové.

„Nejde o nic konkrétního, ale lidé mimo OZV dali jasně najevo, že jste persona non grata.“

To trochu zabořilo. „Aha, no jasně. Způsob, jakým pomáhám chicagské policii řešit věci, se kterými si neví rady, je prostě neomluvitelný,“ řekl jsem o něco nedůtklivěji, než jsem měl v úmyslu.

„Já vím,“ opáčila Murphyová.

„Jsem šťastný, že mě neobvinili ze zneužití pravomocí a narušování společenského řádu a nezavřeli.“

Murphyová znaveně mávla rukou. „Vždycky se něco najde. Organizace takhle prostě fungují.“

„Jen s tím rozdílem, že když se v country klubu na někoho naštvou, tak ho vyrazí, ale nikdo při tom neumře. Většinou.“

Zadívala se na mě. „Co chceš, abych s tím udělala, Harry? Musela jsem se příšerně snažit, jen abych si udržela tuhle zatracenou práci. Nemám nejmenší šanci, že budu ještě

někdy velet, natož abych se dostala na post, odkud bych mohla účinně ovlivňovat změny ve vedení policie.“

Zatnul jsem zuby. Cítil jsem, jak rudnu. Neřekla to, ale o velení a budoucí zářivou kariéru přišla proto, že mi kryla záda. „Murph...“

„Ne,“ štěkla možná zbytečně chladně. „Vážně bych to ráda věděla, Dresdene. Když se do toho městu nechtělo, platila jsem tě ze své kapsy. Ostatní z OZV hází do prasátka, co můžou, abychom tě zaplatili, až tě budeme doopravdy potřebovat. Nebo bych podle tebe měla vzít noční brigádu v občerstvení, abych zaplatila tvoje honoráře?“

„K čertu, Murph. Nejde přece o peníze. Nikdy nešlo o peníze.“

Pokrčila rameny. „Tak na co si stěžuješ?“

Chvilku jsem o tom uvažoval a pak jsem řekl: „Kvůli tomu, aby sis udržela svoji práci, nemusíš tancovat, jak kariéristé pískají.“

„Ne,“ opáčila střízlivým tónem. „Ne v racionálním světě. Ale pokud sis nevšiml, takový svět se nejspíš nachází někde úplně jinde. A mám takový pocit, že jednou nebo dvakrát taky musel doběhnout své nadřízené.“

„Pchá,“ řekl jsem. „A tušé.“

Pousmála se. „Je to na houby, ale tak to prostě je. Už jsi dokňučel?“

„K čertu s tím. Do práce.“

Murphyová pokývla k sutí zavalené uličce mezi poškozeným domem a sousední budovou. Vykročili jsme tam a cestou přelézali cihly a popadané trámy.

Sotva po metru mě do nosu udeřil štiplavý puch síry, který přehlušil i zápach z rozbořeného domu. Takhle smrdí jen jedna věc.

„Zatraceně,“ zabručel jsem.

„Říkala jsem si, že je mi ten smrad nějak povědomý. Jako tam v té pevnosti.“ Podívala se na mě. „A... i jinde jsem to cítila.“

Dělal jsem, že jsem si jejího pohledu nevšiml. „Jo. Pekelný oheň.“

„A je toho ještě víc,“ řekla Murphyová polohlasem. „Pojď.“

Prodírali jsme se uličkou, dokud jsme neminuli zhroucenou část budovy. Stačil jeden krok a trosky končily a vedle nás se opět tyčila zeď. Hranice mezi zbořenou částí a zbytkem budovy se nepravidelně tyčila vzhůru do prachu, sněhu a kouře, až na část zdi nějakých sto sedmdesát centimetrů nad zemí.

Tam nepravidelnou, zubatou čáru zdiva a zkroucených traverz narušoval dokonale hladký půlkruh vykousnutý do zdi.

Nakrčil jsem čelo a naklonil jsem se blíž. Puch Pekelného ohně byl silnější a já si uvědomil, že něco si propálilo cestu skrz cihlovou zeď. Proud energie, který fungoval jako obrovský vrták. Musel být nepředstavitelně horký, když odpařil cihly, beton i ocel a okraje zbylé poloviny otvoru byly roztavené a hladké jako sklo.

Každý přirozený zdroj tak obrovského žáru by vyvolal takovou tepelnou vlnu, že by uličku, v níž jsme stáli, sežehla na uhel. Ta byla ale v místech, kde nebyla zasypána troskami, plná obvyklého městského harampádí a odpadu a navíc sněhu, který sem za několik hodin nachumelil.

„Řekni něco,“ hlesla Murphyová.

„Tohle neudělal žádný normální oheň.“

„Jak to myslíš?“

Rozpráhl jsem ruce. „Oheň vyvolaný magií je čistý oheň, Murph. Můžeš samozřejmě vyvolat obrovský žár a energii, ale jakmile to uděláš, chová se jako žár. Musí se chovat podle zákonů termodynamiky.“

„Takže moje,“ řekla Murphiová.

„No, technicky vzato moje není...“

Povzdechla si. „Jde tady o magii, nebo ne?“

Jako by to dost neprozrazoval puch Pekelného ohně.

„Jo.“

Murphiová přikývla. „Ty vyvoláváš oheň v jenom kuse. Viděla jsem ho dělat spoustu věcí, které jako normální oheň nevypadají.“

„Ach, jistě,“ řekl jsem a přidržel jsem dlaň nad plamenem propálenou cihlou. Byly ještě teplé. „Jakmile ho ale chceš ovládat, potřebuješ další energii, abys ho soustředila požadovaným směrem. Ovládnutí energie vyžaduje stejné úsilí jako samotný oheň, ne-li větší.“

„Dokázal bys něco takového?“ zeptala se a ukázala na dům.

Kdysi by takovou otázku položila jiným tónem a já bych přemýšlel, jestli v těch rukách v kapsách drží pistoli nebo želízka. Ale to už je dávno. A tehdy bych jí zřejmě nedal tak přímou odpověď jako teď.

„Ani za celé peklo,“ řekl jsem tiše a nemyslel jsem to ani moc metaforicky. „Především jsem si jistý, že bych nedokázal shromáždit tolik energie. A i kdybych to dokázal, neměl bych už sílu, abych ji ovládl.“ Zavřel jsem oči a hledal jsem zbytkové stopy síly v okolí, ale pád budovy a následný pohyb prachu, sněhu a kouře zastřel jakékoli souvislé stopy, které by mi mohly naznačit, jakým způsobem bylo dílo vytvořeno.

Ale všiml jsem si něčeho jiného. Povrch řezu nebyl kolmý ke stěně budovy. Byl pod úhlem. Zamračil jsem se a ohlédl, abych si sklon otvoru spojil se stěnou budovy na protější straně.

Murphiová mě znala natolik, aby věděla, že jsem na něco narazil, a já ji znal natolik, abych věděl, že ty vrásky

nad nosem má od toho, jak se ze všech sil přemáhá, aby mlčela a nechala mě pracovat.

Vstal jsem a šel na druhou stranu uličky. Stěnu pokrýval slabý povlak sněhu a prachu.

„Pozor na oči,“ zamumlal jsem a přivřel jsem víčka. Pak jsem pozdvihl pravou ruku, soustředil vůli a zašeptal jsem: „*Ventas reductas.*“

Vyvolal jsem vítr, ale nebyl to ten prudký poryv, jaký jsem obvykle používal. Byl mnohem mírnější a rovnoměrně proudil z mé natažené ruky. Při práci s Molly jsem měl čas znovu se zamýšlet nad mnoha mými základními evokacemi, rychlou a hrubou magií, kterou čarodějové používají v zoufalých a vypjatých situacích. Snažil jsem se naučit to kouzlo Molly, ale neměla tolik hrubé síly jako já a v podstatě by ji omráčilo, kdyby vyvolala prudký poryv větru. Změnil jsem tedy způsob učení, aby bez obtíží zvládala trochu vzdušné magie. Nakonec jsme získali přijatelnou napodobeninu elektrického fénu.

Použil jsem fénové kouzlo, abych ze stěny opatrně sfoukl prach a sníh. Trvalo mi to asi minutu a půl, a když jsem skončil, ucítil jsem kromě síry ještě něco jiného. „Tuplovaně zatraceně.“

Murphyová ke mně přistoupila s baterkou a posvítila na stěnu.

Znamení bylo namalováno něčím hustým a hnědým, co bylo cítit jako krev. Napřed jsem si myslel, že je to pentagram, ale hned jsem si všiml rozdílů.

„Je lidská, Harry?“ hlesla Murphyová.

„Nejspíš. Lidská krev je nejlepším inkoustem, jaký můžeš použít pro symboly u takových vysokoenergetických kouzel, jako je tohle. Nenapadá mě nic, co by dokázalo shromáždit množství energie potřebné ke zboření takového domu.“

„To je pentagram, že jo? Jako ten, co nosíš.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jiný.“

„V čem?“ Ušklíbala se jedním koutkem. „Tedy kromě té krve.“

„Pentagram je symbol řádu,“ řekl jsem tiše. „Pět vrcholů, pět stran. Představují síly vzduchu, země, vody, ohně a ducha. Je uzavřený v kruhu, jeho vrcholy se dotýkají opsaného kruhu. Představuje síly magie ovládané člověkem. Síla vyvážená omezením.“ Ukázal jsem na symbol. „Vidíš tohle? Vrcholy hvězdy sahají daleko ven z kruhu.“

Zamračila se. „Co to znamená?“

„Nemám zdání.“

„Sakra. Ty za ty prachy stojíš.“

„Ha, ha. Hele, i kdybych ten symbol už někdy předtím viděl, pro různé lidi může znamenat různé věci. Například hinduisté a nacisti chápou svastiku úplně jinak.“

„Můžeš to zkusit odhadnout?“

Pokrčil jsem rameny. „Jen tak z hlavy? Nepříjemně mi to připomíná kombinaci pentagramu a symbolu anarchistů. Magie bez zábran.“

„Čaroděj anarchista?“ zeptala se.

„Je to odhad.“ Instinkt mi říkal, že byl také hodně dobrý, ale měl jsem pocit, že Murphyová má stejný dojem.

„K čemu ten symbol slouží? Co má za účel?“

„Odráží sílu. Myslím, že energie, která se prohnala tím domem, se odrazila od tohoto znamení, což znamená...“ Zatímco jsem mluvil, proplouval jsem logickou kaskádou. „Což znamená, že ta energie musela napřed odněkud přijít.“ Pomalu jsem se otočil a odhadoval jsem úhly. „Přichodzí paprsek musel projít přímo zřícenou částí budovy a...“

„Paprsek?“

Ukázal jsem na polokruhovou díru ve zbořené zdi. „Jo. Tepelná energie. A bylo jí hodně.“